ûks Frantsusse ma mees, nimmega Etienne Montgolfier (loe: Etienn Monggolfie) essimest korda leidis, ja misgaga tule peal söita wõib, siis näed sa wäga kaugelle; agga weel kaugemalle näed sa, kui so pea tark on, ja sa mõttelda oskad. Ühhe mäe otsast, mis 200 jalja kõrge on, se on: pea aegu nönda kõrge, ehk ûks nattikenne kõrgem, kui se Tartu liñna Saksa kerriku torn, mis 185 jalga weab, siis olleks se nõõr ehk poolmõetja so silmast kuñni taewa pirini pikk $3\frac{7}{8}$ (se on: kolm täit ja seitse kahhekſandikku) pennikoormad ehk $27\frac{1}{2}$ wersta. Igga pennikorem on 7 wersta, igga werst 3500 jalga ehk 1750 küinart, igga küinar 2 jalga, igga jalg 10 tolli, igga toll 10 joont, igga joon 10 tippu pikk. Ûks tipp ei olle ennam palju pikkem, kui ûks juukse karw jämme on, ja siiski mõedetakse temmaga weel ja on weel penemidki mõetussid. Agga ühhe mäe otsast, mis 27 tuhhat jalga ehk liggi 8 wersta kõrge on, kui se Dolagiri mäggi seal Asia ehk ehk oñnmiku maal, se on seal maal, kos need pühhad liñnad Jerusalem, Bethlehem ja Natsaret leida on, ja se Sinai mäggi, kelle peal nüid jo pea 3342 aastad taggasi ûkskord wälgu ja mûristamisse all Jehowa pilwede seest need pühha 10 käsku Mosesse kätte kulutas (wata pibliramat. 2 Mos. ramat. 19 ja 20 peatükk.); ma üttlen, ühhe nisugguse mäe otsast, kui se Dolagiri mäggi on, näeksid sa ühhe ainsa korraga, kui agga so silm ni selge ja wäggew olleks, sedda köiki selletada, ennam, kui 350 wersta sihti läbbi kui ühhe noliga, ni pikk olleks seal so poolmõetja ehk se joon so silmast kuñni se taewa pirini allla. Misſuggüne tükk maad, ja misſuggune suur rattas so ümber, kui sa seal eñnast ûkskord omma kañna peal ümber känad! Ja mis lõõb sull seal

eñnast lahti otse kui ühhe korraga so immestellewa silma ees seal all so ümber ja ümber, misſuggane näitus ja pilt! Ûks pilt, täis walgussid ja warju, täis walgustetuid ja warjutetuid paiku, kirgades teine teise kõrwal, seal ja teal ülle köige se ma, mis so silm näeb; täis wärwisid igga karwa ja wisi, rohhelisi ja sinnisid, kui köige se illusama pildi peal; musti ja walgid; rohhelisſed põllud, täis õunistrust ja lotust; õitswad orrud ja karjamaad karjad peal, wälkjad elledad järwed päwa paiste sees, liñnud lendades nende ümber, igga ûks omma wisi ja säedusse järele, kuida neid lodi; tumme sinnine taewas so ülle ja sinnised paksud kohkawad metsad so all, kos kaugel ja kaugel jõed kui õbbe-löngakesſed läbbi wilkuma näikse. Kõrbed ja sõdid, jõed ja järwed, metsad ja laned, põllud ja einamaad, liñnad ja küllad, köik jäwad kaugelle süggawalle so allla, kokku wajudes ühheks weikseks pildiks. Jõed näikse, kuida ma sedda jo essite ütelsin, kui weikſed õbbedakarwalisſed keermekesſed läbbi rohhelisse sidi ja sammeti keerlema, läbbi einamade, orrude ja metsade, ikka kaugemalle ja kaugemalle, kuñni siis wimati köik, uddusemmaks ja ikka uddusemmaks miñnes, siis opis so silmist ärra kaub. Sa watad sealt üllewalt allla, kui taewast ma peale, näed sedda maad ja tuñned tedda ja ei tahhaks ennam taggasi tullla. Sa watad allla, ja näed seal ka neid muttukeisi likuma, õige weikselt, mis muidu ni ülli wäga sured on; näed neid ja naerätad nende rühkimisse ja rabbelemisse ülle, ja küssid eñnast: mis peaksid nad seal siis nönda küll söudma ja püidma, eddasi ja taggasi, kui sippelgad, kärsimatta siñna ja täñna, mõnni põllu peal, mõnni einamaal, mõnni te peal ja jällle mõnni

Tarto- ja WÃ ƒÂµrroma Kalender 1842, lk. 41